

115. Beväringsvisa.

G *D7*
 Det klin-gar i ge - vä - re - na och gläd-jen bli-ver
 stor. Vål - sig - nad va - re e - den, som vi för kun-gen
D7
 svar. För e - den som vi svu - rit, vi ic - ke hel-ler
G *D7*
 vi - ke, för fi - en - de - ska - ror, som oss vill tränga
G *D7*
 på. Lus-tigt går det, hur-ra ut - i des-sa fjor-ton dar;
G
 Lus-tigt går det hur-ra i des - sa fjor - ton dar.

2. Jag vill nu icke nämna
 Och räkna edra fel.
 Ni som ha klena fingrar
 Och långa sura ben,
 Ni blir nu strax hemvista.
 Ni får ej kungen prisa
 Med gossarna på Backen,
 Som där få stanna kvar.
 Lustigt går det

3. Om någon lyster veta
 Vem visan diktat har.
 Så kan den få veta.
 Beväring är väl jag
 Vid Uplands regimente.
 Mitt namn det är Jan Jansson
 I Tierps församling.
 Och i Häckbo tjänar jag.
 Lustigt går det